

Křestané a zázračná uzdravení

Bůh činil divy a činí divy i dnes. Může způsobit věci, které nemůžeme vysvětlit přírodními zákony. To je nepopíratelné. Ale jsou zázračná uzdravení, o nichž se dnes někdy mluví, opravdovým prokázáním Boží moci? Prožíváme skutečně to, že dary divů počáteční doby znovu ožívají? Takové otázky jsou oprávněné a v tomto článku se jimi chceme zabývat.

Jistě nemůžeme posoudit všechno, co se na této zemi nazývá „zázračným uzdravením“. Také tomu je tak, že i dnes se někteří lidé zázračným způsobem uzdraví. Avšak otázkou je: Co si máme dnes myslet o zázračných uzdravovateli, kteří přitahují lidi jako magnety a lákají je tím, že mnohé osvobodí od jejich nemocí? Existují „uzdravovací bohoslužby“ – působí tu skutečně mocně Boží Duch? Anebo je to blouznění nebo dokonce svod?

S pomocí Bible chceme přemýšlet o některých argumentech, jimiž lidé chtějí dokázat, že i dnes by měl být vykonáván a používán dar uzdravování.

Změnil se Bůh?

Tvrdí se: Jestliže Bůh činil divy v biblických dobách, pak je působí i dnes. Neboť je napsáno: „*Ježíš Kristus je tentýž včera i dnes, i na věky.*“ (Židům 13,8)

Tento verš neříká, že Pán **dělá** vždy totéž, nýbrž že On **je** stále tentýž. Bůh je tentýž, ale jedná různým způsobem. Tak nechal zaniknout „*tehdejší svět*“ ve **vodě**, zatím co „*nynější zemi*“ zkazí **ohněm** (2. Pt. 3,6.7) A ve věčnosti, o které se mluví v Židům 13, přirozeně nebudou žádná zázračná uzdravení, neboť pak už nebudou vůbec žádné nemoci.

Když v Bibli hledáme místa o zázracích, stává se zřejmým, že Bůh nečinil v každé době zázraky (nebo jich nečiní stejné množství). První člověk, jenž Boží mocí konal divy, byl Mojžíš, jenž byl snad prvním člověkem, který psal pod inspirací. O několik století po té činili proroci Eliáš a Elizeus mnoho divů. O našem Mistru samém jsou zprávy o čtených divech, stejně jako o Jeho apoštolech. Divy najdeme často ve Druhé a Čtvrté Mojžíšově knize, v Jozue a Soudců, v První a Druhé Královské, v Evangelích a ve Skutcích apoštolů. Jinak jsou zprávy o divech podle Boží moudrosti rozesety řídce.

Je skutečností, že Bůh nezasahuje do dění na zemi vždy stejným způsobem. Divy jsou a zůstanou něčím neobyčejným. Kdyby se děly ustavičně, pak by se minuly svým účelem a už by nebyly uznávány za divy.

Jak to vypadalo u prvních křesťanů?

Říká se: Na začátku křesťanství se děly divy a znamení. Byla to doba síly. Jestliže se dnes křesťané otevrou působení Božího Ducha, prožijí stejné divy. Začáteční doba křesťanstva je pro nás měřítkem a příkladem!

Od prvních křesťanů se můžeme naučit mnohému. Je dobré, když čteme Skutky apoštolů, abychom s tím srovnali praxi našeho života víry. Avšak ze zpráv Skutků apoštolů nemůžeme rozvinout žádné učení. Je nestřídme, když budeme od svých tílek očekávat stejný účinek jako od (potních) šátků Pavlových, anebo když budeme vycházet z toho, že všichni uvěznění věřící budou osvobozeni andělem (Sk. 19,11.12; 12,1–17). **Chování** prvních křesťanů je pro nás směrodatné, ale **projevy moci** jejich doby nemůžeme prostě přenášet do „posledních dnů“ (2. Tim. 3,1). Měl by Bůh dnes znameními a divy položit pečeť Svého uznání na křesťanstvo, které je plné nemravnosti a falešných učení?

Bůh působí na začátku nějakého období často jinak než na jeho konci. To vidíme u izraelského národa. Bůh působil velká znamení skrze Mojžíše v Egyptě (srv. s 5. M. 34,10–12) a vyvedl Svůj lid vztaženým ramenem z otroctví. Během cesty pouští se děly četné divy a též při dobývání země Kanán Bůh zasáhl nadpřirozeným způsobem. Jednou se dokonce zastavilo slunce i měsíc, aby Izrael mohl dokončit svůj boj. To se neopakovalo, jak to Písmo výslovně říká (Joz. 10,13.14). Divy se děly později celkem už jen zřídka (když pomíneme dobu působení soudců a Eliáše a Elizea). Ani při probuzení za Joziáša, při kterém si připomněli předpisy Božího slova, se neudály žádné divy. Když se po babylonském zajetí někteří Židé vrátili do zaslíbené země, byla jejich znakem navenek slabost. Předvádění Boží moci hledáme nadarmo v knihách Bible, které popisují tuto dobu (Ezdráš, Nehemiáš, Aggeus, Zachariáš, Malachiáš). Přesto Duch působil v jejich středu a Boží slovo bylo mezi nimi (Zach. 4,6; Ag. 2,5). Konečně o Janu Křtiteli, posledním a zároveň největším prorokovi „staré domácnosti“, Písmo svědčí, že nečinil divy (srovnej s Mt. 11,11; Jan 10,41). Uvolňoval cestu pro Pána Ježíše samého, jenž činil mnoho divů, a tím dokládal, že je Boží Syn.

Když Bůh působí něco nového nebo dává nový začátek, dotvrzuje to často divy. Když Izrael prošel Jordánem a poprvé vstoupil do Kanánu, narazil na pevnost Jericho. Bůh strhl zdi tohoto města a dal svému lidu triumfální úspěch (Joz. 6). Při pozdějších dobýváních ničili Izraelité opevňovací zařízení sami. Bůh ukázal zvláště **na začátku** svoji moc, aby lid povzbudil a demoralizoval nepřátele.

Když první křesťané zvěstovali evangelium, bylo to něco nového. Bůh spolu s nimi svědčil, když se děly divy budoucího věku (Žid. 2,4; 6,5) // Je třeba si všim-

nout, že v Židům 2,4 je užít minulý čas („*spolu svědčil*“) a že divy v Židům 6,5 jsou označeny jako charakteristické pro ještě budoucí věk. // Každý mohl poznat, že to nové je skutečně od Boha! Potvrzení božskými divy bylo také důležité, poněvadž křesťanské učení bylo teprve postupně zapsáno v Novém zákoně a mohlo být užito jako základ pro evangelizaci. // Zajímavé je zde svědectví tak zvaných církevních otců. Jan Chrysostomos (347-407) napsal: „Na začátku dával Duch Svatý neobyčejné dary, ... neboť tehdy byly nutné k dotvrzení křesťanského učení. Ale nyní už nejsou dávány, poněvadž křesťanské učení je tak utvrzené, že tuto podporu už nepotřebuje.“// V Novém Zákoně nenajdeme slib, že **dary divů** zůstanou až do opětného příchodu Krista. Ale dary, které jsou potřebné pro naše duchovní doplnění, máme i dnes (Ef. 4,12.13).

Co je s Markem 16,17.18?

V Marku 16,17.18 čteme, že ti, kteří věří, budou mít znamení: Budou ve jménu Pána vyhánět démony, mluvit novými jazyky, brát hady, beze škody pít smrtelně jedovaté nápoje a slabí se budou uzdravovat skrze vkládání rukou. Znamená to, že dnes může každý věřící tato znamení prožít? Měli bychom pečlivě zvážit některé body:

- Místo neobsahuje zaslíbení, že znamení zůstanou až do skončení věku (srovnej s Mt. 28,20).
- Přímo po verších 17 a 18 je pouze řečeno, že Pán potvrzoval kázání **apoštolů** znameními (Mk. 16,20; srovnej s 2. Kor. 12,12).
- toto místo nemůže znamenat, že **všichni** věřící budou mít sílu k činění divů. Neboť apoštol Pavel učil něco jiného (1. Kor. 12,10.28.29).
- Kdybychom i dnes mohli ještě prožívat znamení, pak bychom nemohli jednoduše z toho vyjímat braní hadů a pití smrtelně jedovatých nápojů!

Pán ukázal Svým učedníkům v Marku 16, že znamení nejsou závislá na Jeho přítomnosti na zemi. Z nebe bude působit a dávat znamení **mezi** těmi, kteří uvěří zvěstování apoštolů. // V jedné podrobné studii o zázracích v dějinách církve čteme. „Je málo, nebo nejsou vůbec žádná, svědectví o působení zázraků v prvních padesáti letech po životě apoštolů.“ (B. B. Warfield, Counterfeit Miracles) // Nemáme zde žádné zaslíbení, které by ujišťovalo všechny věřící za všech dob, že tato znamení prožijí.

Jak je to s Jakubem 5,14–18?

V těchto verších je nemocnému věřícímu dána rada, aby k sobě povolal starší, kteří se potom s ním budou modlit a budou ho mazat olejem. Potom čteme: „*Modlitba víry uzdraví toho nemocného.*“ (15. verš) Tyto verše jsou také stále znovu uváděny jako odůvodnění, že zázračná uzdravení musejí být dnes samozřejmá. I zde bude jmenováno několik bodů, jichž je třeba dbát:

- V Ep. Jakuba 5 nejde o dar milosti uzdravování, nýbrž o modlitbu víry.
- Nemocný nejde k nějakému zázračnému uzdravovateli, nýbrž povolá k sobě starší.
- Starší jsou muži, ne ženy. Ženy ale hrají v charismatickém hnutí s jeho zázračným uzdravováním velkou roli.
- Je předpokládána těžká nemoc, neboť starší přijdou k nemocnému, jenž zřejmě leží na lůžku.
- Je to zřejmě nemoc, která vznikla **Božím zvláštním zásahem**. V popředí stojí kázeň kvůli hříchům (srovnej s Jobem 33,15 a dále), ačkoli slovo „*jestliže*“ v 15. verši nechává otevřené i jiné možnosti.
- Jak nemocný, tak i starší poznávají, proč Bůh nemoc poslal. Nemocný je připraven vyznat svou vinu. Když se starší ve víře modlí, dojde k uzdravení (také nemocný musí mít víru, ale to není zdůrazněno).
- Nemocný je mazán olejem, univerzálním léčivým prostředkem tehdejších dnů. To také ukazuje, že toto místo nezakazuje lékařskou pomoc.
- Nemluví se o okamžitém zázračném uzdravení, nýbrž o tom, že Pán – možná dokonce pomocí medicíny – **pozdvihne**.

Myslím, že je jasné, že toto místo má málo společného se zázračným uzdravováním. Znamená to, že Jakub 5 už nemůže být uskutečňován? Nikoli, to to neznamená. Můžeme ale očekávat uzdravení jen tehdy, když všichni zúčastnění poznají, proč Bůh nemoc poslal, a když vědí, že ji nyní chce odejmout. Na modlitbu víry Pán pak pozdvihuje.

Jakub v této souvislosti poukazuje na Eliáše, jenž se „úspěšně“ modlil (Jak. 5,17). Že se zde jednalo o něco neobyčejného, je nábílední. A pozdvižení z nemoci, jak je popsáno v Ep. Jakuba 5, jistě také není všední věc – už vůbec ne ve dnech úpadku, v nichž žijeme.

Cožpak není mnoho prožitků uzdravení?

Stále znovu se poukazuje na to, že je mnoho lidí, kteří byli zázračnými uzdravovateli uzdraveni. K tomu je třeba říci, že je mnoho těch, kteří **nebyli uzdraveni**, ačkoli navštívili uzdravovací bohoslužbu. // Jeden známý zázračný uzdravovatel vložil za rok ruku na asi 70000 lidí, aby je uzdravil. Ani 0,5% z nich vůbec neřeklo, že by byli uzdraveni. // To není možné zdůvodnit prostě nějakou slabou vírou, jak se to často děje. Malchus, jenž patřil k nepřátelům Pána, zjevně neměl vůbec žádnou víru, a přece Pán uzdravil jeho ucho, které Petr uťal (Lk. 22,50.51; Jan 18,10). K zamyšlení vede také to, že i uzdravovatelé sami onemocní a na své nemoci zemrou. // Tak například uzdravovatelka Ruth Carter Stapleton zemřela na rakovinu, když odmítla jakoukoli terapii. // Pokud se týká zpráv o uzdraveních, chtěl bych dát k zamyšlení toto:

- Často jde o uzdravení, která mohou být jen těžce dokázána (osvobození od bolestí hlavy, atd.). Že by byly připojovány chybějící údy těla (jako u Malchuse), to není pozorováno.
- Nezřídka jsou uzdraveny nemoci, při kterých rozhodující roli hraje psychika. Jedna křesťanka mi vyprávěla, že byla zázračným způsobem uzdravena od hubnutí (?). Že to ale nemusí být spojeno s „darem uzdravování“ je zřejmé.
- Nelze podceňovat efekt placebo: člověk si myslí, že se mu musí dařit lépe, když navštíví uzdravovatele XY – a pak tomu také tak je...
- Ve vybičované atmosféře podniků uzdravování působí sugestivní síla uzdravovatele. Emocionálně vzrušení účastníci se už nemohou udržet na nohou, jsou prodchnuti teplem, dostávají se do stavu transu – a zapomínají na své bolesti. Až příliš rychle se pak mluví o uzdravení.
- Náš organismus disponuje silami sebeuzdravení. Leckteré domnělé zázračné uzdravení je jen proces tělesného uzdravení.
- V lékařství jsou známá spontánní uzdravení, která jsou nevysvětlitelná (například u rakoviny). Vyskytují se i u lidí, kteří jsou vůči víře odmítaví.
- Prokázalo se také, že při podnicích uzdravování docházelo k podvodům. Lidé, kteří byli naprosto zdraví, seděli na vozíčkách a přirozeně jim nedělalo potíže ve správný okamžik vyskočit.

Podle mého soudu je možné tímto způsobem vysvětlit většinu domnělých zázraků. Mnozí – jako známý chirurg Dr. William Nolen – intenzívně pátrali po pravých zázracích uzdravení, ale nenašli žádné. Stojíme před horou přeludů a klamu.

Mnozí rychle řeknou, když slyší o zázračných uzdraveních, že ta jsou působena

děblem. Nehledíme-li na to, že nemohou být prokázána žádná skutečná uzdravení, měli bychom mít na mysli, že Písmo nepodává žádný příklad toho, že ďábel a jeho démoni by uzdravili. Čteme o tom, že satanovi služebníci napodobili rány a provozovali kouzelnictví (2. M. 7,22; 8,3; Sk. 8,4 a dále) a že antikrist bude činit „divy a zázraky lživé“ a dá „sestoupit ohni z nebe“ (2. Tes. 2,9; Zj. 13,13). Ale o uzdravování nečteme nic. Když Pán uzdravil od narození slepého a mnozí rouhavě říkali, že má démona, někteří Židé se ptali: „*Tato slova nejsou ďábelství majícího. Zdali ďábelství může slepých očí otvírati?*“ (Jan 10,21) A nebyla tato otázka oprávněná? V místech jako 5. Mojžíšova 32,39 a Job 5,18 je moc uzdravení přirčena Bohu. Tím sice nemůže být vyloučeno, že ďábel může uzdravit (když to nakonec slouží jeho ničivým úmyslům), ale přece se ukazuje, že s tímto pokusem o vysvětlení se musí zacházet velmi opatrně.

Další zamyšlení

Následující zamyšlení mají položit další otazníky za zázračná uzdravení v charismatickém hnutí:

- Zázračná uzdravení, o nichž je zpráva v Novém zákoně, se stala při takových, kteří **nevěřili** v Pána Ježíše. Nikde není **výslovně** řečeno, že byla uzdravena věřící osoba. Jak to, že dnes tak mnoho věřících očekává uzdravení?
- Nemocní, kteří důvěřovali Pánu Ježíši, byli uzdraveni úplně a hned (Mt. 4,23.24; 8,16; 9,35; 12,15; 14,14.35; Mk. 1,32–34.39; 6,55.56; Lk. 4,40.41; 9,11; Jan 6,2). Nestalo se to, co nalézáme dnes: nemoci jsou předem vylučovány jako nevyléčitelné, uzdravení se nepovede nebo se děje přes delší období po etapách. Pán sice ve třech případech také neuzdravil přímo, ale přitom se nejednalo o vlekoucí se procesy uzdravení (Mk. 8,22–26; Lk. 17,11–19; Jan 9,1–7).
- Divy uzdravení stojí dnes velmi v popředí; ale proč se nemluví také o divech soudu (srovnej se Skutky 5,5.10; 13,11)? Jestliže působí zázračné síly, nemohli bychom pak také očekávat náhlé utišení bouře nebo jiný „přírodní zázrak“, který je lehce přezkoumatelný?
- Pán a apoštolové nekladli hlavní důraz na uzdravení nemocných. Boží slovo stálo vždy ve středu; znamení potvrzovala **slovo** (Žid 2,4). Pán dokonce vícekrát zakázal o zázracích mluvit (Mt. 9,30; Mk. 7,36 atd.). Který uzdravovatel vírou by dnes mlčel, kdyby se stal opravdový zázrak? A jak důležité je zvěstování **celého** biblického poselství? Neukazuje se občas velká neznámost Božích myšlenek?

- Divy uzdravení jsou často považovány za nutnost, aby nevěřící byli upozorněni na evangelium. Avšak kolik lidí už asi bylo blouzněním a falešnými tvrzeními odrazeno? Nadto nesmíme účinek divů přeceňovat. Faraon v Egyptě viděl mnoho divů, a přece zatvrdil své srdce. A bohatému muži v hádese, jenž chtěl, aby z mrtvých vstalý Lazar varoval jeho bratry, bylo řečeno: „*Poněvadž Mojžíše a proroků neposlouchají, aniž byť kdo z mrtvých vstal, uvěří jemu.*“ (Lk. 16,31) Ano, nevedly by zázraky v naší době k tomu, že nadřazený význam Božího slova by byl ještě silněji zatlačován?
- Na uzdravování si činí nárok také různá náboženství, esoterikové a sekty. Zprávy o uzdravení se nezdá podobať zprávám o křesťanských uzdravovatelích. Jak si toto máme vysvětlit?
- V posledních letech prožíváme vlnu iracionálního, mystického a okultního. Nehodí se do této nedobré linie učení a praktiky, které velmi silně oslovují cíty?

Žijeme v době, v níž lidé nesnášejí zdravé učení a obracejí se k bajkám (mýtům). Proto více než kdy jindy záleží na tom, aby Boží slovo bylo pevně drženo a abychom byli ve všem střízliví (2. Tim 4,3.5). Jestliže tomu tak při nás je, pak budeme správně posuzovat aktuální proudy a nenecháme se strhnout cizími učenými. Zároveň, když se budeme distancovat od nesprávných věcí, to budeme činit ve správném smýšlení a nebudeme se nelaskavě stavět nad své spoluvěřící.

Co tedy máme dělat, když onemocníme? Nemusíme chodit k zázračným uzdravovatelům, kteří nám slíbí „modré z nebe“. Útěcha z nebe, která „*promění*“ lůžko nemocného (Žalm 41,4), je nám milejší. Tuto útěchu chtějme přinášet také takovým, kteří jsou nemocní. **Neuzdravujeme** je, ale **navštěvujeme** je (srovnej s Mt. 25,36).

Gerrid Setzer, FMN 9/2011

Neboť přijde čas, že zdravého učení nebudou trpěti, ale majíce svrablavé uši, podle svých vlastních žádostí shromažďovati sami sobě budou učitele a odvrátí uši od pravdy, a k básním obrátí.

Ale ty ve všem buď bedliv (střízlivý)...

2. Timoteovi 4,3–5